

1. Na pařez já usednu si v lesním polořeru  
a na hajnýho vzpomenu si, jenž má hezkou dceru,  
na hajnýho Hrušku a jeho dceru - samej skvost,  
jenže von má pušku a s puškou střeží dcery ctnost.
2. Na pařezu přemejšším, a dá to velkou fušku,  
jak bych vyzrál na hajnýho, na hajnýho Hrušku,  
na Hrušku a jeho zbraň a křepeláka Azora,  
kterej hlídá jako saň vchod do hájovny ze dvora.  
R: A štěká přitom na srnce, na datly i žlůvy,  
na tuhýka na trnce, na vejry i sůvy,  
na chudáka vandráka von štěká ponejvíce,  
vidí ve mně pytláka, co líčí na zajíce.  
\*: Vrr haf, vrr haf, sypej si to, vrr haf, vrr haf, fuj fuj fuj,  
vrr haf, vrr haf, sypej si to, padej pryč a upaluj!
3. Hruška zbystří sluch i zrak a vzkřikne: "Namouvěru,  
zas je tu ten darebák, co zprznit mi chce dceru,  
zas je tu ten chuligán, co slídí, kde je dcerka,  
jenže já se do něj dám a proženu mu perka!"
4. A už běží, v hubě pěnu, dělá dlouhý kroky,  
pušku k palbě připravenou, má v ní srnčí broky,  
letí, letí jeko blesk ze světlice na dvorek,  
ve vočích má divnej lesk i jeho pejsek Azorek.  
R: Ten, kterej má rád štvance na lišky i kance,  
když vypukne pranice, vždycky v ní má šance,  
on si troufne na zvíře tak, jako medvěd velký,  
a milýho trempíře chce kousnout do pr...avý ruky.
5. Ví, jak vyzrát na hajnýho, ba i na Azora:  
vyštuduju na vrchního lesů revizora,  
až přijedu na kontrolu se služební volhou,  
postavím je do pozoru, což je mojí touhou.  
R: Počkej, hajnej, povím na tě, že jsi prodal jedli,  
žeš' ji střelil nastojatě, a on bude zbledlý,  
"smilujou se, revizore, vždyť mám doma dceru,"  
jenže, Hruško, na tvou dceru já už dávno ... hej, беру!  
Rec: Tak teda, tatínku, do smrti dobrý, ne?  
\*: A to bude asi všecko, na zdi visí puška,  
pod ní kolíbá mi děcko můj tchán - hajnej Hruška ...